

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul VII — Nr. 211

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 15 septembrie 1995

SUMAR

Nr.	Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 55 din 30 mai 1995	1-2
Decizia nr. 56 din 31 mai 1995	2-3
Decizia nr. 74 din 27 iulie 1995.....	3-4
ACTE ALE COMISIEI NAȚIONALE A VALORILOR MOBILIARE	
50. — Ordin pentru aprobarea Regulamentului privind activitatea consultantților de plasament în valori mobiliare.....	5-7
51. — Ordin pentru aprobarea Instrucțiunilor nr. 3/1995 cu privire la înregistrarea în Registrul acționarilor a transferului de proprietate asupra acțiunilor	8

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 55*)

din 30 mai 1995

Victor Dan Zlătescu — președinte
Miklós Fazakas — judecător
Antonie Iorgovan — judecător
Doina Suliman — magistrat-asistent.

Completul de judecată, convocat fără citarea părților potrivit art. 24 alin. (2) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, examinând excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor punctului 6 al capitolului V din Hotărârea Guvernului nr. 506 din 5 august 1994, invocată de reclamantul Kania Nicolaie în Dosarul nr. 323/E/1995 al Judecătoriai Iași, constată următoarele:

Judecătoria Iași, pe rolul căreia se află spre soluționare litigiul dintre reclamantul Kania Nicolaie și pârâții Consiliul Local al Municipiului Iași și primarul municipiului Iași, prin Încheierea din 9 martie 1995, a sesizat Curtea Constituțională

cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor punctului 6 al capitolului V din Hotărârea Guvernului nr. 506/1994, invocată de Kania Nicolaie. Argumentând excepția, reclamantul arată că dispozițiile sus-menționate „sunt neconstituționale, deoarece creează un cu totul alt regim juridic pentru cei care au calitatea de chiriași și care beneficiază de prevederile art. 31 din Legea nr. 27/1994“, în sensul că „taxele prevăzute la art. 27 și art. 30 din lege nu se datorează în cazul în care se plătește chirie, potrivit legii“.

Pârâții nu își exprimă punctele de vedere asupra excepției ridicate.

Judecătoria Iași, exprimându-și opinia potrivit prevederilor art. 23 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, apreciază excepția ca nefondată, motivând că, potrivit art. 2 din aceeași lege, sunt neconstituționale prevederile legilor, regulamentele Parlamentului și ordonanțele Guvernului care încalcă preve-

derile Constituției, iar nu hotărârile Guvernului. Acestea trebuie să respecte legile în aplicarea cărora au fost date, consecința unei încercări de derogare de la lege fiind nelegalitatea hotărârii și nu neconstituționalitatea sa, ceea ce este de competența instanței judecătorești.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ,

având în vedere încheierea de sesizare, raportul întocmit în cauză, dispozițiile art. 144 lit. c) din Constituție și ale art. 24 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, reține:

Curtea Constituțională, ca instituție de jurisdicție constituțională, cu atribuții limitate, expres prevăzute în Constituție

Pentru motivele arătate, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c) și al art. 24 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, în unanimitate,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca vădit nefondată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor punctului 6 al capitolului V din Hotărârea Guvernului nr. 506 din 5 august 1994 invocată de Kania Nicolaie în Dosarul nr. 323/E/1995 al Judecătoriai Iași.

Cu recurs în termen de 10 zile de la comunicare.

Pronunțată la data de 30 mai 1995.

PREȘEDINTE,

prof. univ. dr. Victor Dan Zlătescu

Magistrat-asistent,
Doina Suliman

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 56*)

din 31 mai 1995

Victor Dan Zlătescu — președinte
Mihai Constantinescu — judecător
Miklós Fazakas — judecător
Doina Suliman — magistrat-asistent.

Completul de judecată, convocat fără citarea părților, potrivit art. 24 alin. (2) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, examinând excepția de necostituționalitate a art. 35 din Legea nr. 22/1969, invocată, din oficiu, de Judecătoria Brașov, în Dosarul nr. 2.863/1993, constată următoarele:

Prin Încheierea din data de 6 mai 1994, Judecătoria Brașov a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a art. 35 din Legea nr. 22/1969, invocată din oficiu de această instanță de judecată.

În esență, prin excepție se susține că „Legea nr. 15/1990 a dus la transformarea organizațiilor socialiste în agenți economici, cu capital propriu, cu scop determinat, patrimoniul în care dreptul de administrare s-a transferat în drept de proprietate asupra mijloacelor fixe“, iar art. 1 din Legea nr. 22/1969 stipulează că *gestionar este un angajat al unei organizații socialiste*. În continuare, se consideră că, deoarece potrivit art. 135 din Constituție statul ocrotește proprietatea publică sau privată, indiferent de titular, și având în vedere sfera de aplicare a Deciziei nr. 1/1993 a Plenului Curții Constituționale, o reprimare penală mai aspră și reglementată special, așa cum dispune art. 35 din Legea nr. 22/1969, este neconstituțională.

și în art. 12 din legea sa de organizare și funcționare, nu este competentă să soluționeze excepția ridicată, deoarece competența sa privește exclusiv neconstituționalitatea legilor și ordonanțelor, potrivit prevederilor art. 144 lit. c) din legea fundamentală. În acest sens este și practica jurisdicțională a Curții Constituționale, așa cum rezultă și din deciziile nr. 7 din 2 martie 1993, nr. 37 din 6 iulie 1993 și nr. 43 din 2 mai 1995.

Nefiind competentă să soluționeze excepția invocată, desigur problema de fond nu poate fi analizată.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ,

având în vedere încheierea de sesizare, raportul întocmit în cauză, prevederile art. 144 lit. c) din Constituție și ale art. 24 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Potrivit textului art. 35 din Legea nr. 22/1969, „crearea de plusuri în gestiune prin mijloace frauduloase se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 3 ani. Dacă mijlocul fraudulos constituie prin el însuși o infracțiune, se aplică regulile privind concursul de infracțiuni“.

Decizia nr. 1 din 7 septembrie 1993 a Plenului Curții Constituționale a statuat că dispozițiile din Codul penal privind sancționarea infracțiunilor împotriva avutului obștesc au fost abrogate parțial potrivit art. 150 alin. (1) din Constituție și, în consecință, acestea urmează a se aplica numai cu privire la bunurile prevăzute de art. 135 alin. (4) din Constituție, bunuri ce formează obiectul exclusiv al proprietății publice.

Dar între articolul 35 din Legea nr. 22/1969 și dispozițiile din Codul penal referitoare la *avutul obștesc*, care prin decizia sus-menționată sunt considerate *abrogate parțial*, nu există nici o legătură directă, deoarece prin art. 35 se reglementează unele fapte, cu un regim juridic autonom, distincte de cele privind *avutul obștesc*. De asemenea,

prevederile art. 35 se referă la gestionarea în bune condiții a tuturor bunurilor aparținând „agenților economici, autorităților sau instituțiilor publice”, indiferent de natura și caracterul acestora, chiar dacă astfel de bunuri aparțin proprietății publice sau proprietății private. Aceasta rezultă neîndoiește din Legea nr. 54/1994 pentru modificarea unor prevederi din Legea nr. 22/1969, în sensul că termenii *organizații sociale* se înlocuiesc cu termenii *agenți economici, autorități sau instituții publice*.

Pentru motivele arătate, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A. c), al art. 24 alin. (2) și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, în unanimitate,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca vădit nefondată excepția de neconstituționalitate a art. 35 din Legea nr. 22/1969, invocată din oficiu de Judecătoria Brașov în Dosarul nr. 2.863/1993.

Cu recurs în termen de 10 zile de la comunicare.

Pronunțată la data de 31 mai 1995.

PREȘEDINTE,

prof. univ. dr. Victor Dan Zlătescu

Magistrat-asistent,
Doina Suliman

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 74*)

din 27 iulie 1995

Viorel Mihai Ciobanu — președinte
Mihai Constantinescu — judecător
Antonie Iorgovan — judecător
Doina Suliman — magistrat-asistent.

Completul de judecată, convocat fără citarea părților potrivit art. 24 alin. (2) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, examinând excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 101 alin. 2 din Legea administrației publice locale nr. 69/1991, invocată de prefectul județului Sibiu în Dosarul nr. 38/1995 — Contenciosul administrativ al Tribunalului Sibiu, constată următoarele:

Tribunalul Sibiu, prin Încheierea din 29 iunie 1995, a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 101 alin. 2 din Legea nr. 69/1991, invocată de prefectul județului Sibiu.

În esență, pentru susținerea excepției, se arată că, potrivit art. 122 alin. (4) din Constituție, dreptul prefectului de a ataca în fața instanțelor de contencios administrativ un act al consiliului județean, al celui local sau al primarului, act considerat a fi ilegal, nu este condiționat de existența unui termen sau a unor proceduri prealabile. În continuare, se remarcă faptul că instituția exercitării acțiunii prefectului în

Așa cum s-a statuat și prin Decizia Curții Constituționale nr. 39 din 5 aprilie 1995, având în vedere scopul legii, în forma rezultată după modificarea ei, de a proteja în egală măsură ambele forme de proprietate împotriva unor acte prejudiciabile, și caracterul său special, rezultă că excepția de neconstituționalitate invocată nu este justificată și urmează a fi respinsă ca vădit nefondată.

contenciosul administrativ este distinctă de cea a persoanelor fizice sau juridice, care este fundamentată separat prin art. 21 coroborat cu art. 48 din Constituție și art. 1 și 5 din Legea contenciosului administrativ nr. 29/1990. De asemenea, se susține că termenul de 15 zile acordat prefectului pentru a se pronunța asupra legalității actelor comunicate de autoritățile administrației publice locale și județene nu poate fi considerat un termen de decădere, întrucât termenele și procedura contenciosului administrativ sunt strict definite de Legea nr. 29/1990, astfel cum a fost modificată prin Legea nr. 59/1993.

Tribunalul Sibiu nu își exprimă opinia, așa cum dispune art. 23 alin. (5) din Legea nr. 47/1992.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ,

având în vedere încheierea de sesizare, raportul întocmit în cauză, dispozițiile art. 101 alin. 2 din Legea nr. 69/1991, prevederile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Chiar dacă Legea nr. 69/1991, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 238 din 28 noiembrie 1991, este anterioară Constituției, ea a început să producă efecte după ce aceasta a intrat în vigoare și deci în temeiul

art. 144 lit. c) din Constituție, al art. 3 și al art. 26 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, Curtea Constituțională este competentă să se pronunțe asupra excepției de neconstituționalitate invocată.

Curtea Constituțională a mai fost sesizată cu neconstituționalitatea prevederilor art. 101 alin. 2 din Legea nr. 69/1991 și prin Decizia nr. 137 din 7 decembrie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 23 din 2 februarie 1995, a constatat că termenul de 15 zile prevăzut de art. 101 alin. 2 din Legea nr. 69/1991 este neconstituțional.

În esență, Curtea Constituțională și-a întemeiat soluția pe următoarele considerente:

În Constituție sunt consacrate două instituții tradiționale ale dreptului administrativ, denumite în doctrină *contenciosul administrativ* și *tutela administrativă*.

Instituția contenciosului administrativ cuprinde ansamblul de reguli ale exercitării, de către persoanele vătămate, a unei acțiuni directe, în fața instanțelor judecătorești competente, împotriva unui act administrativ apreciat a fi ilegal sau, după caz, împotriva refuzului unei autorități publice de a soluționa o cerere în termenul prevăzut de lege. În acest fel, instituția contenciosului administrativ apare ca fiind o garanție a drepturilor și libertăților cetățenești împotriva eventualelor abuzuri ale autorităților publice (art. 48 din Constituție).

Tutela administrativă presupune dreptul de control al Guvernului sau al altei autorități a administrației statului asupra actelor autorităților locale alese, care funcționează în virtutea principiului autonomiei locale. Legat de instituția tutelei administrative, art. 122 alin. (4) din Constituție stabilește că: „Prefectul poate ataca, în fața instanței de contencios administrativ, un act al consiliului județean, al celui local sau al primarului, în cazul în care consideră actul ilegal. Actul atacat este suspendat de drept”.

Reiese că prefectul, ca reprezentant al Guvernului pe plan local, nu poate decât să introducă acțiune în fața instanței de contencios administrativ, suspendarea actului atacat intervine de drept, iar competența de a se pronunța asupra legalității sau ilegalității actului autorităților locale alese aparține exclusiv puterii judecătorești. Nu mai puțin însă, spre deosebire de acțiunea în contenciosul administrativ a cetățeanului sau a persoanei juridice vătămate, care prin lege organică poate fi supusă unor condiționări și limitări, astfel

cum stabilește art. 48 alin. (2) din Constituție, acțiunea prefectului nu este supusă, pe plan constituțional, nici unei condiționări sau limitări. De aici rezultă că orice prevedere dintr-o lege care consacră termene pentru introducerea acțiunii de către prefect este o prevedere contrară Constituției, cum este cazul art. 101 alin. 2 din Legea nr. 69/1991, care stabilește că: „Prefectul se va pronunța asupra legalității acestui act, în termen de 15 zile de la data comunicării actului, ce se va face în 10 zile de la adoptarea lui”. Reținem că este neconstituțională, fiind contrară art. 122 alin. (4) din Constituție, numai referirea la termenul de 15 zile, iar nu și cea la termenul de 10 zile. Consiliile locale, primarii, consiliile județene, în procedura prevăzută de lege, au obligația de a comunica prefectului orice act adoptat în termen de 10 zile, dar prefectul nu poate fi ținut de termenul de 15 zile și nici de alt termen pentru a introduce acțiunea în fața instanței de contencios administrativ. Urmează să admitem că termenele, ca și procedura prealabilă prevăzută de Legea contenciosului administrativ nr. 29/1990, sunt aplicabile numai acțiunilor în contencios administrativ ale persoanelor vătămate, nu și acțiunii prefectului, ca urmare a exercitării controlului de tutelă administrativă.

Deși atât acțiunea persoanelor vătămate, cât și acțiunea prefectului se exercită în fața acelorași categorii de instanțe judecătorești și pentru aceleași categorii de acte juridice, fundamentele constituționale care stau la baza lor sunt diferite, astfel încât și normele procedurale cuprinse în Legea contenciosului administrativ nr. 29/1990 sau în Legea administrației publice locale nr. 69/1991 trebuie să reflecte această distincție făcută de normele de drept substanțial prevăzute de Constituție, care are forță juridică supremă.

Într-un stat de drept este de neconceput ca un act ilegal al unei autorități locale să nu poată fi atacat în fața instanței judecătorești de către prefect, ca reprezentant al Guvernului, având în vedere misiunea fundamentală a Guvernului de a asigura executarea legilor.

Motivele care au stat la baza acestei soluții sunt pe deplin valabile și în cauza de față, iar Decizia Curții Constituționale nr. 137 din 7 decembrie 1994 este obligatorie, potrivit art. 145 alin. (2) din Constituție, pentru cetățeni și autorități.

Pentru considerentele expuse și văzând și dispozițiile art. 144 lit. c) și ale art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și cele ale art. 13 alin. (1) lit. A. c), ale art. 24 alin. (2) și art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, în unanimitate,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca vădit nefondată, fiind lipsită de obiect, excepția de neconstituționalitate a art. 101 alin. 2 din Legea administrației publice locale nr. 69/1991 invocată de prefectul județului Sibiu, în Dosarul nr. 38/1995 — Contencios administrativ al Tribunalului Sibiu.

Cu recurs în termen de 10 zile de la comunicare.

Pronunțată la data de 27 iulie 1995.

PREȘEDINTE,

prof. univ. dr. Viorel Mihai Ciobanu

Magistrat-asistent,

Doina Suliman

ACTE ALE COMISIEI NAȚIONALE A VALORILOR MOBILIARE

COMISIA NAȚIONALĂ A VALORILOR MOBILIARE

ORDIN

pentru aprobarea Regulamentului privind activitatea consultanților de plasament în valori mobiliare

În conformitate cu prevederile art. 14 alin. 1 lit. f) din Legea nr. 52/1994,
în temeiul art. 13 alin. 2 din Legea nr. 52/1994 și al Hotărârii Parlamentului României nr. 17 din 5 octombrie 1994,

Președintele Comisiei Naționale a Valorilor Mobiliare emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă Regulamentul privind activitatea consultanților de plasament în valori mobiliare, prevăzut în anexa la prezentul ordin.

Art. 2. — Departamentul reglementări și oficiul de evidență a valorilor mobiliare și Departamentul logistic vor aduce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Președintele Comisiei Naționale a Valorilor Mobiliare,
prof. univ. dr. Ștefan Boboc

București, 11 august 1995.
Nr. 50.

ANEXĂ

REGULAMENT

privind activitatea consultanților de plasament în valori mobiliare

CAPITOLUL I

Dispoziții generale

Art. 1. — Consultanța de plasament în valori mobiliare este o activitate realizată de persoane autorizate, constând în prestarea, cu titlu profesional, de servicii de analiză a valorilor mobiliare, de selectare a portofoliului, de evaluare, precum și activități de publicare, de furnizare de opinii și recomandări în legătură cu vânzarea și cumpărarea de valori mobiliare.

Art. 2. — Consultantul de plasament în valori mobiliare este persoana fizică legal autorizată, care, în nume propriu sau în calitate de angajat al unei persoane juridice având ca obiect unic de activitate consultanța în domeniul financiar, efectuează exclusiv următoarele activități:

- a) analiza caracteristicilor valorilor mobiliare, la cererea clientului;
- b) activități de analiză a caracteristicilor pieței valorilor mobiliare într-o anumită perioadă de timp, la cererea clientului;
- c) analiza eficienței investițiilor (plasamentelor) într-o anumită valoare mobilă, la cererea clientului;
- d) înaintarea de recomandări cu privire la dobândirea sau înstrăinarea unor valori mobiliare;
- e) acordarea de consultanță financiară organismelor colective de investiții și plasament în valori mobiliare, în vederea selectării portofoliului acestora;
- f) publicarea studiilor efectuate în domeniul valorilor mobiliare și al pieței valorilor mobiliare;
- g) alte activități de consultanță financiară calificate de către Comisia Națională a Valorilor Mobiliare prin reglementări ulterioare.

Art. 3. — Activitatea de consultanță de plasament în valori mobiliare exclude acceptarea, prelucrarea, executarea și decontarea ordinelor clienților de a dobândi și înstrăina valori mobiliare, inclusiv deținerea de disponibilități bănești sau valori mobiliare pe contul clienților (art. 96 alin. 2 din Legea nr. 52/1994).

Art. 4. — Sunt exceptate de la prevederile prezentului regulament activitățile de consultanță cu caracter întâmplător și care nu sunt remunerate sau recompensate, după cum urmează:

- a) activitățile de consultanță desfășurate de societățile de valori mobiliare și agenții pentru valori mobiliare legal autorizați pentru clienții lor cu ocazia realizării obiectului lor de activitate;
- b) opiniile și recomandările făcute de juriști, economiști, contabili, ingineri, cadre didactice, în cursul exercitării profesiei lor;
- c) aprecierile cu privire la tranzacțiile cu valori mobiliare făcute prin intermediul ziarelor, jurnalelor, revistelor cu profil economic, financiar și bancar.

CAPITOLUL II

Condițiile și procedura de autorizare a consultanților de plasament în valori mobiliare

Art. 5. — (1) Persoana fizică care, în nume propriu sau în calitate de angajat al unei persoane juridice, solicită autorizarea de către Comisia Națională a Valorilor Mobiliare, în vederea desfășurării activităților de consultanță de plasament în valori mobiliare, trebuie să îndeplinească următoarele condiții:

- a) să aibă studii superioare universitare;
- b) să aibă experiență de minimum 3 ani în domeniile: economic, financiar, bancar, juridic și al afacerilor;
- c) să facă dovada urmării unor cursuri în domeniul piețelor de capital;
- d) să nu fi fost condamnată penal sau sancționată contravențional pentru fapte care o fac incompatibilă, potrivit legii, cu funcții de gestionare sau administrare a societăților comerciale;
- e) să promoveze testul vizând cunoașterea legislației privind valorile mobiliare și bursele de valori, susținut la Comisia Națională a Valorilor Mobiliare.

(2) Comisia Națională a Valorilor Mobiliare va decide cu privire la autorizarea persoanei fizice în calitate de consultant de plasament în valori mobiliare în termen de 20 de zile de la data depunerii cererii, însoțită de documentele prevăzute la art. 8, după promovarea testului și după achitarea, în contul Comisiei Naționale a Valorilor Mobiliare a unei taxe de autorizare de 200.000 lei.

Art. 6. — Consultantul de plasament în valori mobiliare autorizat de Comisia Națională a Valorilor Mobiliare să desfășoare activități de consultanță de plasament în valori mobiliare va prezenta, în termen de 3 zile de la obținere, copia legalizată a certificatului de înregistrare fiscală eliberat de Ministerul Finanțelor.

Art. 7. — Persoanele juridice pot fi autorizate ca societăți de consultanță în domeniul valorilor mobiliare, dacă îndeplinesc următoarele condiții:

a) să fie înmatriculate ca societăți comerciale conform Legii nr. 31/1990 privind societățile comerciale, cu obiect unic de activitate consultanța în domeniul financiar;

b) să aibă cel puțin un acționar sau asociat autorizat consultant de plasament în valori mobiliare de către Comisia Națională a Valorilor Mobiliare;

c) să fi achitat în contul Comisiei Naționale a Valorilor Mobiliare taxa de autorizare de 2.000.000 lei.

Art. 8. — Cererea pentru solicitarea autorizației va purta semnătura olografă a persoanei fizice și va fi însoțită de următoarele documente:

a) curriculum vitae cu specificarea completă, detaliată a pregătirii și experienței profesionale;

b) acte de studii, recomandări de la locurile de muncă unde solicitantul și-a desfășurat activitatea profesională;

c) certificat de cazier judiciar eliberat cu cel mult o lună înaintea depunerii cererii;

d) angajament de respectare a regulilor de conduită și integritate profesională menționate în capitolul III din prezentul regulament;

e) un prospect de consultanță care să conțină cel puțin următoarele informații: un rezumat al pregătirii și experienței profesionale, domeniile specifice pentru care se acordă consultanță (un anumit tip de valori mobiliare, un anume sector de activitate etc.), tarifele percepute pe categorii de activități, adresa și numărul de telefon la care poate fi contactat consultantul;

f) angajament de a înmâna clienților, înainte de prestarea serviciilor de consultanță, prospectul prevăzut la pct. e);

g) lista valorilor mobiliare deținute în nume propriu și a celor deținute de persoanele implicate;

h) dovada achitării taxei de autorizare.

Art. 9. — În cazul persoanelor juridice, cererea pentru solicitarea autorizației va purta semnătura reprezentanților legali ai societății și va fi însoțită de următoarele documente:

a) contractul de societate și statutul, după caz, prezentate în copie legalizată;

b) certificatul de înmatriculare, eliberat de Oficiul Registrului comerțului, în copie legalizată;

c) lista acționarilor sau a asociaților, a membrilor consiliului de administrație, a comitetului de direcție și a cenzorilor, după caz;

d) curriculum vitae pentru administratori, directori și cenzori, după caz;

e) certificat de cazier judiciar, eliberat cu cel mult o lună înaintea depunerii cererii pentru persoanele menționate la lit. d);

f) lista societăților comerciale pentru care acționarii sau asociații societății, membrii consiliului de administrație, membrii comitetului de direcție, după caz, consultantii angajați ai societății dețin o poziție de acționar semnificativ, majoritar sau de control;

g) ultimul bilanț contabil însoțit de raportul administratorilor și de raportul comisiei de cenzori, după caz, pentru societățile care au desfășurat anterior activități comerciale;

h) un prospect de consultanță al societății, care să conțină cel puțin următoarele informații: sediul societății, numărul de telefon, numărul de înmatriculare la Oficiul Registrului comerțului; domeniile de consultanță ale societății; administratorii societății și un scurt rezumat al pregătirii profesionale a acestora; numele consultantilor de plasament autorizați de Comisia Națională a Valorilor Mobiliare, angajați ai societății, și un rezumat al pregătirii și activității acestora; tarifele percepute pe categorii de servicii de consultanță;

i) angajamentul de a înmâna clienților, înainte de prestarea serviciilor de consultanță în valori mobiliare, prospectul prevăzut la lit. h);

j) dovada achitării taxei de autorizare.

Art. 10. — Documentele se vor depune într-un exemplar în copii lizibile, în formă dactilografată. În cerere se va preciza numărul anexelor și conținutul acestora.

Art. 11. — Sunt incompatibile cu activitatea de consultant de plasament în valori mobiliare situațiile în care o persoană:

a) deține o poziție majoritară, de control sau semnificativă în calitate de acționar al unei societăți implicate pe piața de capital, cu excepția societății de consultanță de plasament în valori mobiliare la care este acționar;

b) are calitate de salariat și/sau deține o funcție de conducere la o societate implicată pe piața de capital, cu excepția societății de consultanță de plasament în valori mobiliare de care îl leagă o astfel de calitate;

c) își exercită activitatea de consultant de plasament în valori mobiliare ca angajat la mai mult de o societate de consultanță de plasament în valori mobiliare;

d) deține autorizație de agent de valori mobiliare sau oricare alt tip de autorizație ce o implică în activitatea profesională pe piața de capital;

e) a fost radiată de către Comisia Națională a Valorilor Mobiliare din lista cenzorilor externi independenți sau i s-a retras autorizația de a desfășura activități profesionale pe piața de capital;

f) a fost sancționată de Comisia Națională a Valorilor Mobiliare cu interdicția de a desfășura orice activitate profesională reglementată pe piața de capital, atât timp cât o astfel de interdicție nu a expirat sau nu a fost ridicată;

g) este salariat permanent al unei instituții centrale și locale din administrația publică.

Art. 12. — (1) Comisia Națională a Valorilor Mobiliare va decide cu privire la acordarea autorizației de consultanță de plasament în valori mobiliare persoanei juridice, în termen de cel mult 30 de zile de la înregistrarea dosarului complet al solicitantului.

(2) Prezentarea unor documente incomplete, lipsa unor documente sau depunerea acestora într-o formă necorespunzătoare determină prelungirea termenului prevăzut la alin. (1), până la conformarea solicitantului cu cerințele Comisiei Naționale a Valorilor Mobiliare.

CAPITOLUL III

Reguli de conduită și integritate profesională pentru consultanții de plasament în valori mobiliare

Art. 13. — Consultantul de plasament în valori mobiliare trebuie să-și desfășoare activitatea cu integritate profesională și demnitate și să aibă un comportament corect în relațiile sale cu clienții.

Art. 14. — Consultantul de plasament în valori mobiliare trebuie să presteze serviciile de consultanță cu profesionalism, să manifeste competență și obiectivitate în rapoartele întocmite și aprecierile formulate.

Art. 15. — Consultantul de plasament în valori mobiliare va menține un standard ridicat al cunoștințelor sale profesionale și va respecta legile, regulamentele, normele care privesc domeniul său de activitate.

Art. 16. — Consultantul de plasament în valori mobiliare va da dovadă de conștiinciozitate și seriozitate în prestarea serviciilor de consultanță.

Art. 17. — Consultantul de plasament în valori mobiliare va utiliza sursele de informații adecvate analizelor și recomandărilor elaborate, evitând folosirea unor informații nerezale, eronate, în rapoartele sau recomandările sale.

Art. 18. — Consultantul de plasament în valori mobiliare va păstra evidența materialelor, a surselor de informare utilizate, pentru ca în orice moment să facă dovada bunei sale credințe.

Art. 19. — Consultantul de plasament în valori mobiliare va prezenta clientului trăsăturile generale ale procesului de investire în valori mobiliare, precum și criteriile care stau la baza creării, analizării și selectării unui portofoliu de valori mobiliare.

Art. 20. — Consultantul de plasament în valori mobiliare va folosi cel mai potrivit raționament cu privire la includerea unor factori importanți în activitatea de analizare a domeniului, în scopul elaborării studiilor și recomandărilor sale.

Art. 21. — Consultantul de plasament în valori mobiliare va face distincția între fapte și opiniile personale în rapoartele și recomandările sale, abordând cu maximă obiectivitate domeniul analizat.

Art. 22. — Consultantul de plasament în valori mobiliare va indica caracteristicile de bază ale investiției (plasamentului) în cazul publicării unor studii de analiză, fără a implica direct prin exemplificare un portofoliu specific sau un anumit client.

Art. 23. — Consultantul de plasament în valori mobiliare va ține seama de caracteristicile de bază ale investiției (plasamentului), ale portofoliului specific, precum și de particularitățile clientului la întocmirea rapoartelor de analiză, de selectare, sau la transmiterea recomandărilor și opiniilor sale care privesc un portofoliu specific sau un anumit client.

Art. 24. — Consultantul de plasament în valori mobiliare nu va prelua materiale din studiile elaborate și publicate de alți specialiști fără a indica sursa, autorul respectivului material în prezentarea rapoartelor sale, cu excepția informațiilor publicate prin rapoarte statistice oficiale.

Art. 25. — Consultantul de plasament în valori mobiliare nu va face nici o declarație care să inducă în eroare clientul, privitoare la serviciile pe care consultantul le poate presta, la calificarea și calitățile sale profesionale sau la performanțe nerezale ale valorilor mobiliare analizate.

Art. 26. — Consultantul de plasament în valori mobiliare nu va da, oral sau în scris, explicit sau implicit, nici o garanție asupra calității sau profitului investiției analizate, ci va transmite doar cu acuratețe informații, va elabora studii și analize cu privire la valorile mobiliare implicate.

Art. 27. — Consultantul de plasament în valori mobiliare va păstra confidențialitatea informațiilor privitoare la clienții săi.

CAPITOLUL IV

Raportarea, inspecția și supravegherea

Art. 28. — Consultanții de plasament în valori mobiliare sunt obligați să-și întocmească și să țină evidența strictă a operațiunilor pe care le desfășoară și să-și organizeze contabilitatea în conformitate cu prevederile Legii contabilității nr. 82/1991 și cu normele specifice ale Comisiei Naționale a Valorilor Mobiliare.

Art. 29. — Consultantul de plasament în valori mobiliare nu va îngădi în nici un fel exercitarea de către Comisia Națională a Valorilor Mobiliare a atribuțiilor sale de supraveghere și inspecție asupra activității lui, atât pentru verificarea realității și exactității raportărilor financiar-contabile transmise, cât și pentru cunoașterea realității de fapt a celui

Art. 30. — (1) Consultantul de plasament în valori mobiliare, precum și societățile autorizate să desfășoare activități de consultanță de plasament în valori mobiliare vor transmite la Comisia Națională a Valorilor Mobiliare situațiile financiar-contabile corespunzătoare, întocmite în conformitate cu normele Ministerului Finanțelor, în termen de 10 zile de la depunerea acestora la organele financiare teritoriale ale Ministerului Finanțelor, abilitate potrivit legii pentru primirea unor astfel de raportări; exemplarul remis la Comisia Națională a Valorilor Mobiliare va purta ștampila de înregistrare la aceste organe.

(2) Situațiile financiare anuale vor fi însoțite de raportul cenzorului extern independent.

Art. 31. — Consultanții de plasament în valori mobiliare și societățile de consultanță autorizate să desfășoare activități de consultanță de plasament în valori mobiliare vor transmite la Comisia Națională a Valorilor Mobiliare orice informații, rapoarte și situații solicitate.

Art. 32. — (1) Consultantul de plasament în valori mobiliare și societățile de consultanță autorizate să desfășoare activități de consultanță de plasament în valori mobiliare sunt obligați să informeze Comisia Națională a Valorilor Mobiliare, într-un interval de 10 zile, despre orice modificare ulterioară autorizării sale și care afectează conținutul informațiilor în baza cărora a fost obținută autorizația.

(2) Pentru înregistrarea modificărilor la Oficiul de evidență al Comisiei Naționale a Valorilor Mobiliare, solicitantul va face dovada achitării unei taxe în contul acesteia în sumă de 10.000 lei.

CAPITOLUL V

Sancțiuni

Art. 33. — Încălcarea prevederilor prezentului regulament va fi sancționată în conformitate cu dispozițiile Legii nr. 52/1994 privind valorile mobiliare și bursele de valori, Capitolul X „Răspunderi și sancțiuni”.

CAPITOLUL VI

Dispoziții finale

Art. 34. — În termen de 5 zile de la autorizare, Comisia Națională a Valorilor Mobiliare va face publică lista consultanților de plasament în valori mobiliare și a societăților de consultanță autorizate să desfășoare activități de consultanță de plasament în valori mobiliare, precum și lista consultanților de plasament și a societăților de consultanță cărora li s-a retras autorizația sau și-au încetat activitatea la cerere.

Art. 35. — (1) În cazul solicitării de încetare a activității de consultanță de plasament în valori mobiliare, consultantul de plasament va remite la Comisia Națională a Valorilor Mobiliare o cerere însoțită de explicarea motivelor pentru care solicită încetarea activității.

(2) Comisia Națională a Valorilor Mobiliare va răspunde la această solicitare în termen de 10 zile de la înregistrarea cererii.

Art. 36. — Consultantul de plasament în valori mobiliare și societățile de consultanță autorizate să desfășoare activități de consultanță de plasament în valori mobiliare se pot constitui în asociații profesionale, potrivit prevederilor legale.

Art. 37. — Prezentul regulament intră în vigoare la 30 de zile de la data publicării lui în Monitorul Oficial al României.

Art. 38. — Normele de aplicare a prezentului regulament, cu privire la susținerea testului în vederea obținerii autorizației de consultant de plasament în valori mobiliare de către persoanele fizice, vor fi publicate în termen de 60 de zile de la intrarea în vigoare a acestuia.

COMISIA NAȚIONALĂ A VALORILOR MOBILIARE

ORDIN
pentru aprobarea Instrucțiunilor nr. 3/1995
cu privire la înregistrarea în Registrul acționarilor
a transferului de proprietate asupra acțiunilor

În baza art. 13 din Legea nr. 52/1994 privind valorile mobiliare și bursele de valori,

în temeiul Hotărârii Parlamentului României nr. 17/1994,

Președintele Comisiei Naționale a Valorilor Mobiliare emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă, începând cu data de 15 august 1995, Instrucțiunile nr. 3/1995 cu privire la înregistrarea în Registrul acționarilor a transferului de proprietate asupra acțiunilor, prezentate în anexă, și se dispune publicarea acestora în Monitorul Oficial al României.

Art. 2. — Departamentul încadrarea piețelor de capital și Departamentul logistic vor asigura aducerea la îndeplinire a prezentului ordin.

p. Președintele Comisiei Naționale a Valorilor Mobiliare,

Mihai Radu,
vicepreședinte

București, 15 august 1995.

Nr. 51.

ANEXĂ

INSTRUCȚIUNI

cu privire la înregistrarea în Registrul acționarilor a transferului de proprietate asupra acțiunilor

Art. 1. — Conform art. 98 din Legea nr. 52/1994 privind valorile mobiliare și bursele de valori, decontarea tranzacțiilor cu valori mobiliare, păstrarea în siguranță a valorilor mobiliare, transferul proprietății asupra acestora și serviciile de înregistrare și plată a valorilor mobiliare, precum și orice operațiuni conexe trebuie efectuate de persoane juridice autorizate de către Comisia Națională a Valorilor Mobiliare.

Art. 2. — Legătura între acționari și instituțiile specializate prevăzute la art. 1 se realizează prin societățile de valori mobiliare legal autorizate, care au în obiectul lor de activitate:

- vânzarea și cumpărarea de valori mobiliare pe contul clienților;
- deținerea de fonduri și/sau valori mobiliare ale clienților în scopul executării ordinelor privind respectivele valori mobiliare.

Art. 3. — Relația ce se stabilește între acționar/investitor și societatea de intermediere de valori mobiliare este o relație contractuală care dă dreptul și obligația intermediarului respectiv de a executa ordinele clienților, inclusiv de a asigura înscrierea transferului de proprietate asupra valorilor mobiliare, obiect al tranzacției, pe de o parte, și dă obligația emitentului respectivelor valori mobiliare de a facilita

înscrierea transferului de proprietate a valorilor mobiliare în Registrul acționarilor, pe de altă parte.

Art. 4. — Până la organizarea și funcționarea instituțiilor specializate menționate la art. 1, societățile de valori mobiliare legal autorizate, precizate în art. 2, pot acționa în calitate de mandatar în baza declarației vânzătorului (cedentului) și cumpărătorului (cesionarului) pentru transcrierea dreptului de proprietate asupra acțiunilor în Registrul acționarilor societății emitente, conform prevederilor art. 64 alin. 1 din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale. Pentru realizarea mandatului, societatea de valori mobiliare va prezenta persoanei împuternicite cu ținerea Registrului acționarilor următoarele documente:

- contractul de vânzare-cumpărare, care conține și mandatul dat societății de valori mobiliare pentru transcriere, sub semnătura privată a vânzătorului și cumpărătorului;
- copie xerox de pe actele de identitate ale cumpărătorului și vânzătorului, paginile 2, 3 și ultimul domiciliu;
- copie de pe decizia de autorizare a societății de valori mobiliare;
- documentul original eliberat de emitent privind deținătorul, numărul și seria acțiunilor obiect al tranzacției.

p. Președintele Comisiei Naționale a Valorilor Mobiliare,

Mihai Radu,
vicepreședinte

București, 15 august 1995.

Nr. 3.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, Str. Izvor nr. 2-4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București
 cont nr. 30.98.12.301 B.C.R. — S.M.B.

Adresa pentru publicitate : Serviciul relații cu publicul și agenții economici, București,

Str. Blanduziei nr. 1, sectorul 2, telefon 211.57.30.

Tiparul : Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, telefon 668.55.58.